

[Fr. Dalgaard.]

Byrder. Problemet er blot at finde den rigtige Afgrænsning, virkelig at komme dem til Livs, som tjener i Kraft af disse Tilstande. Her har Loven selv givet Anvisninger, Bemærkningerne ligeledes, og den højtærede Finansminister har jo ved Forelæggelsen ogsaa givet Eksempler, der allesammen tjener til at afgrænse Krigskonjunkturskatten og fastslaa, hvad det er for Indtægter, der skal betale. Jeg har ikke noget imod, at det bliver gjort endnu klarere, hvis det kan lade sig gøre, ved den Udvalgsbehandling, der kommer. Og maaske maa det være mig tilladt at give et lille Hjertesuk fra mig til den højtærede Finansminister: Moderne Love udmærker sig ikke ved Klarhed, men jeg tror nok, at finansministerielle Love — ganske uden Hensyn til, hvem der er Finansminister — bærer Prisen for Uklarhed; det vilde være rart, dersom man kunde gøre det noget klarere for dem, der skal betale Skatterne, hvad det egentlig er, de skal betale, saadan at det ikke skulde være nødvendigt at have Skatteekspertes, hver Gang man staar over for et eller andet Skatteproblem. Jeg tror, den højtærede Finansminister med Velvilje vil modtage dette Hjertesuk — og jeg er overbevist om, at det ikke hjælper Spor, men jeg synes, jeg alligevel vilde sige disse Ord.

Den hittidige Merindkomstskat har jo angaaet Personer, og den har ikke været katastrofal. Ved det nuværende Lovforslag indføres der ogsaa Merindkomstskat for Selskaber og Foreninger, og jeg tror ikke, at man principielt kan indvende noget herimod. Som sagt, den Personmerindkomstbeskatning, vi har haft, er ikke meget tyngende, og den særlige Byrde, der indføres nu, finder jeg heller ikke katastrofal. Jeg synes i øvrigt, at det er for billigt, der slippes, naar man først skal til at betale Konjunkturskat, efter at der er fratrukket 10 000 Kr. Hvis man virkelig har tjent 10 000 Kr. paa de herskende Tilstande, vil jeg mene, at en meget væsentlig Del af disse 10 000 Kr. i Virkeligheden skulde belægges med denne særlige Beskatning, og jeg kunde tænke mig, at man gik en Del længere ned, end at 10 000 Kr. skulde være skattefri. Jeg vilde mene, at man maaske snarere skulde tage denne særlige Krigskonjunkturskat allerede ved de 6 000 Kr.

Med Hensyn til den særlige Selskabsbeskatning finder jeg ikke Anledning til at komme ind paa Betragtninger, men hvad angaar Brugsforeningsbeskatningen — den forøgede Brugsforeningsbeskatning, ogsaa af

Brugsforeninger der kun handler med Medlemmer — var det maaske nok fristende at komme ind paa adskillige Betragtninger. Der er sagt saa meget om denne Sag. Jeg finder det nu ikke Umagen værd at gaa ind i en Debat herom og skal ikke rejse Spørgsmaalet. Men der kan altsaa siges adskilligt principielt om denne Sag, saaledes som det fra mit Partis Side er sagt mange Gange, det ved vel enhver.

Det, som har vakt mest Opsigt i det foreliggende Skatteforslag, er jo Tvangsopsparingen, et nyt Princip, der indføres. Man har set rosende Bemærkninger herom, og man har set mange Angreb paa dette nye Princip. Jeg synes, Princippet er godt; hvordan det udformes, er en Sag for sig. Men naar der nu er talt saa meget om og ivret saa meget imod Tvangsopsparingen, saa ligger det saadan, at det, man er mest gnaven over, er, at den er tvungen. Dertil er der at bemærke, at det er Skattebetalingen jo ogsaa, og naar det er opsparede Penge, man faar tilbage — og disse Penge faar man tilbage —, saa er det da ikke saa slemt. Dernæst er jo selve dette at spare op en god gammel Regel. Det er anbefalingsværdigt at spare op, og naar det oven i Købet kan tjene et godt Formaal sammen med de øvrige Foranstaltninger, nemlig at modvirke, at Kronens Værdi gaar ned, skulde man synes, at de, der er i Stand til at spare op, kunde paalægge sig den lille Indskrænkning med Hensyn til deres Opsparing: at de ikke kan faa disse Penge lige med det samme og i øvrigt heller ikke faa Renter; men Rentesatserne for saadanne løse Kapitaler er jo ikke særlig høje i Øjeblikket.

Der tales dernæst om, at det er ganske forfærdeligt for dem, der skal spare op, og man taler ustandselig om, at det er Indkomster paa 10 000 Kr., som rammes. Det er jo slet ikke Tilfældet, det er ikke Indkomster paa 10 000 Kr., der bliver undergivet den tvungne Opsparing. Det er Indkomster, som Skatterne er gaaet fra, som Børnefradragene er gaaet fra. Det er i Virkeligheden først ved Indkomster paa mellem 12 000 og 13 000 Kr., at der er Tale om tvungen Opsparing, og saa skal en saadan Indkomst erlægge i tvungen Opsparing 400 Kr. — det er ikke bedøvende. Det er altsaa ikke en Indtægt paa en 800 Kr. om Maaneden, hvilket vil svare til ca. 10 000 Kr. om Aaret, det er en Indtægt paa mellem 1 000 og 1 100 Kr. om Maaneden, som skal undergives tvungen Opsparing og skal betale 400 Kr. om Aaret.

Nu ved jeg vel, at dette, at en Mand har en stor Indtægt, ogsaa betyder store